

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

13 март 2008 година *

По дело C-125/06 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 28 февруари 2006 г.,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-жа K. Banks и г-н M. Huttunen, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Infront WM AG, по-рано FWC Medien AG, понастоящем KirchMedia WM AG, установено в Zug (Швейцария), за което се явява г-жа M. Garcia, solicitor,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

* Език на производството: английски.

Френска република,

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия,

Европейски парламент,

Съвет на Европейския съюз,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н К. М. Lenaerts, председател на състав, г-н G. Arestis,
г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н E. Juhász и г-н J. Malenovský (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 октомври 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Със своята жалба Комисията на Европейските общности иска от Съда да отмени Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 15 декември 2005 г. по дело Infront WM/Комисия (Т-33/01, Recueil, стр. II-5897, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Първоинстанционният съд отменя решение на Комисията, съдържащо се в нейното писмо до Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от 28 юли 2000 г. (наричано по-нататък „спорният акт“).

Правна уредба

Общностна правна уредба

- 2 Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите-членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 215), съответно изменена с Директива 97/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 1997 година (ОВ L 202, стр. 60; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 232, наричана по-нататък „Директива 89/552“), цели да осигури свобода на приемането и на излъчването на телевизионни предавания в Европейската общност, като предвижда минимум правила и като изисква от държавите-членки да гарантират тяхното спазване от страна на телевизионните оператори под тяхната юрисдикция.

3 Съображения 18 и 19 от Директива 97/36 гласят следното:

„(18) [...] особено важно [е] държавите-членки да са в състояние да предприемат мерки за защита правото на информация и да осигуряват широк достъп на обществеността до телевизионното отразяване на събития от национално или ненационално значение, от първостепенна важност за обществото, като Олимпиади, Световно първенство по футбол и Европейско футболно първенство; [...] с тази цел държавите-членки си запазват правото да предприемат мерки, съвместими с правото на Общността, насочени към регулиране упражняването от телевизионните оператори съгласно тяхната компетентност на изключителни права на излъчване на такива събития;

(19) [...] необходимо [е] да се приемат разпоредби в една общностна рамка, за да се избегне потенциална правна несигурност и нарушения на пазара и за да се координира свободното движение на телевизионни услуги с необходимостта от предотвратяване възможността от заобикаляне на националните мерки, предназначени за защита на легитимен общ интерес“.

4 Съгласно член 1, буква б) от Директива 89/552 под „телевизионен оператор“ се разбира физическо или юридическо лице, което носи редакционна отговорност за съставянето на разписанията на телевизионни програми и което ги излъчва или ги е излъчило посредством трети лица.

5 Съгласно текста на въведения с Директива 97/36 член 3а от Директива 89/552:

„1. Всяка държава-членка може да вземе мерки съобразно правото на Общността, за да гарантира, че телевизионните оператори, които са под нейна

юрисдикция, не излъчват на изключителна основа събития, за които се смята от държавата-членка, че са от голямо значение за обществото, по такъв начин, че да лишат значителна част от обществеността в тази държава-членка от възможността да проследи тези събития посредством предаване на живо или на запис по безплатна телевизия. Ако това стане, съответната държава-членка съставя списък от обозначени събития, национални или не, които тя прецени, че са от голямо значение за обществото. Тя трябва да извърши това по ясен и прозрачен начин, в подходящо и реално време. Извършвайки това, съответната държава-членка определя също дали тези събития следва да се предават изцяло или отчасти чрез отразяване на живо, или когато е необходимо или подходящо поради обективни причини от обществен интерес, изцяло или отчасти чрез предаване на запис.

2. Държавите-членки незабавно уведомяват Комисията за всички взети мерки, или които следва да бъдат взети съгласно параграф 1. В срок от три месеца от уведомяването, Комисията проверява, дали тези мерки са съвместими с правото на Общността и ги съобщава на другите държави-членки. Тя иска становището на Комитета, създаден съгласно член 23а. Тя незабавно публикува взетите мерки в *Официален вестник на Европейските общности* и поне веднъж годишно, консолидиращия списък на мерките, предприети от държавите-членки.

3. Държавите-членки осигуряват, с подходящи средства в рамките на тяхното законодателство, телевизионните оператори под тяхна юрисдикция, да не упражняват изключителни права, закупени от тези телевизионни оператори след датата на публикуване на настоящата директива, по такъв начин, че значителна част от обществеността в друга държава-членка е лишена от възможност да проследи събития, които са посочени [другаде в текста: „обозначени“] от тази друга държава-членка съгласно предходните параграфи, изцяло или отчасти чрез предаване на живо или, когато е необходимо или подходящо поради обективни причини от обществен интерес, изцяло или отчасти чрез предаване на запис по безплатна телевизия, както е определено от тази друга държава-членка съгласно параграф 1.“

Национална правна уредба

- 6 Съгласно членове 98 и 101 от раздел IV от Закона за излъчване на медийни програми от 1996 г (Broadcasting Act 1996), съответно изменен с Наредба за телевизионните излъчвания от 2000 г. (The Television Broadcasting Regulations 2000, наричан по-нататък „Закон за излъчване на медийни програми“):

„98. Категории услуги

- (1) По смисъла на настоящия раздел телевизионните програмни услуги и спътниковите услуги в рамките на [Европейското икономическо пространство (наричано по-нататък „ЕИП“)] се разделят на две категории, както следва:

- (а) тези телевизионни програмни услуги и спътникови услуги в рамките на ЕИП, които понастоящем отговарят на достатъчните условия, и

- (б) всички останали телевизионни програмни услуги и спътникови услуги в рамките на ЕИП.

- (2) В настоящия член терминът „достатъчни условия“ по отношение на дадена услуга означава следното:

- (а) че услугата се предоставя, без това да е свързано с някакво заплащане за приемането на услугата, и

- (б) че услугата може да бъде приемана от поне 95 % от населението на Обединеното кралство.

[...]

101. Ограничения по отношение на предаване на вписани събития по телевизията

- (1) Даден доставчик на телевизионни програми, предоставящ услуга, попадаща в някоя от категориите, посочени в член 98, параграф 1 („първата услуга“), за приемане в Обединеното кралство или в който и да е район на Обединеното кралство, няма право без предварително съгласие на [Независимата телевизионна комисия, наричана по-нататък „НТК“] да включва в такава услуга отразяване на живо на вписано събитие в неговата цялост или част от такова събитие, освен ако:

- (а) друг доставчик на телевизионни програми, предоставящ услуга, попадаща в съответната друга категория, определена в посочения параграф („втората услуга“), е получил правото да включи във втората услуга отразяване на живо на цялото събитие или на част от това събитие; и

- (б) районът, в който се предоставя втората услуга, се състои или включва изцяло, или включва преобладаващата част от района, в който се предоставя първата услуга.

[...]“.

- 7 Комисията е уведомена за тези разпоредби на основание член 3а, параграф 2 от Директива 89/552 и последните са публикувани в *Официален вестник на Европейския съюз* (ОВ С 328, 2000 г., стр. 2).
- 8 Факторите, които следва да бъдат взети предвид за предоставяне на съгласието по посочения член 101, параграф 1, са установени в Правилник на Независимата телевизионна комисия за спортни и други вписани събития (Independent Television Commission Code on Sports and other Listed Events), съответно изменен (наричан по-нататък „Правилника на НТК“).

Обстоятелства, предхождащи спора

- 9 Така както са изложени в точки 7—22 от обжалваното съдебно решение, обстоятелствата, които предхождат настоящия спор, могат да бъдат обобщени, както следва:
- 10 Infront WM AG (наричано по-нататък „Infront“), по-рано FWC Medien AG, понастоящем KirchMedia WM AG, упражнява дейност по придобиване, управление и продажба на права за телевизионно излъчване на спортни събития. Обикновено то купува тези права от организатора на съответното спортно събитие и препродава така придобитите права на телевизионни оператори.
- 11 На 10 септември 1996 г. неговото дружество майка подписва договор с Международната федерация на футболните асоциации (FIFA) за предоставяне на изключителни права за телевизионно излъчване на мачовете от финалите на Световното първенство на FIFA за 2002 г. и 2006 г. По-специално, то придобива права за телевизионно излъчване на тези събития за държавите от европейския континент. Впоследствие тези права са прехвърлени на Infront.

- 12 С писма от 25 септември 1998 г. и от 5 май 2000 г. Обединеното кралство уведомява Комисията на основание член 3а, параграф 2 от Директива 89/552 за мерките, взети в приложение на параграф 1 от същия член.
- 13 На 28 юли 2000 г. генералният директор на генерална дирекция „Образование и култура“ на Комисията изпраща на Обединеното кралство спорния акт, като посочва следното:

„С писмо от 5 май 2000 г. получено от Комисията на 11 май 2000 г., постоянното представителство на [Обединеното кралство] пред Европейския съюз уведомява Комисията за съвкупност от национални мерки относно телевизионното отразяване на събития от национален интерес в Обединеното кралство. [...]

Уведомявам Ви, че след проверката на съвместимостта на приетите разпоредби с [Директива 89/552] и предвид наличните фактически обстоятелства по отношение на медийното пространство в Обединеното кралство Комисията [...] не възнамерява да оспори мерките, съобщени от Вашите органи.

В съответствие с предвиденото в член 3а, параграф 2 от Директива [89/552] Комисията ще публикува съобщените мерки в [*Официален вестник*].“

- 14 Комисията публикува тези мерки в *Официален вестник* на 18 ноември 2000 г. Те включват членове 98 и 101 от раздел IV от Закона за излъчване на медийни програми, както и списъка от събития с голямо значение за обществото, обозначени от Обединеното кралство (наричани по-нататък „обозначените събития“). Към тези събития е включена финалната фаза на Световното първенство по футбол на FIFA.

- 15 По време на процедурата за проверка на посочените мерки от страна на Комисията Infront ѝ изпраща две писма, в които твърди, че списъкът с обозначените събития не може да бъде одобрен поради неговата несъвместимост както с член 3а от Директива 89/552, така и с други разпоредби на общностното право.
- 16 По-нататък, с писмо от 7 декември 2000 г. Infront иска от Комисията да му потвърди, че е приключила проверката, предвидена в член 3а, параграф 2 от Директива 89/552 относно списъка с обозначените събития, и да го осведоми за резултата от тази проверка, включително за евентуални мерки, които Комисията е предприела в това отношение. Комисията отговаря на Infront, че въпросната проверка е приключила и че списъкът с обозначени събития е приет за съвместим с посочената директива.
- 17 Вследствие на това Infront подава жалба пред Първоинстанционния съд с предмет искане за отмяна на спорния акт.
- 18 Комисията прави възражение за недопустимост. Тя подчертава, че не е приела спорния акт в приложение на член 3а, параграф 2 от Директива 89/552 и че Infront не е нито пряко, нито лично засегнато от спорния акт.

Обжалваното съдебно решение

- 19 В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отхвърля възражението за недопустимост и обявява жалбата за допустима.

- 20 Първоинстанционният съд приема, на първо място, че със спорния акт приключва процедурата, предвидена в член 3а, параграф 2 от Директива 89/552, съгласно която Комисията трябва да провери съвместимостта на приетите в приложение на параграф 1 от същия член национални мерки с общностното право. Публикуването в *Официален вестник* на посочените мерки, които са одобрени от Комисията, дава възможност на другите държави-членки да се запознаят с тях и следователно да изпълнят задълженията си по член 3а, параграф 3 от тази директива, в рамките на въведената от тази разпоредба система за взаимно признаване на тези мерки.
- 21 Според Първоинстанционния съд спорният акт следователно произвежда правни последици по отношение на държавите-членки, доколкото предвижда публикуване на въпросните национални мерки в *Официален вестник*, тъй като в резултат на това публикуване се привежда в действие предвидената в член 3а, параграф 3 от Директива 89/552 система за взаимно признаване. Ето защо този акт представлява решение по смисъла на член 249 ЕО, въпреки че член 3а от тази директива не посочва изрично приемане на „решение“ от страна на Комисията.
- 22 На второ място, Първоинстанционният съд проверява дали Infront е пряко засегнато от този акт. Той припомня съдебната практика, според която за да засяга пряко определен частноправен субект, приетият общностен акт трябва да има преки последици върху правното положение на заинтересованата страна, изпълнението му трябва да има чисто автоматичен характер и да произтича от самата общностна правна уредба, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер (вж. Решение от 5 май 1998 г. по дело Dreyfus/Комисия, С-386/96 Р, Recueil, стр. I-2309, точка 43 и цитираната съдебна практика).
- 23 Първоинстанционният съд най-напред е решил, че когато Infront прехвърля своите права за телевизионна дейност на телевизионен оператор, установен в Обединеното кралство, с цел телевизионно излъчване в тази държава-членка, приетите от органите на Обединеното кралство мерки съществуват в правната

действителност независимо от спорното решение. Доколкото съобщените мерки се прилагат за телевизионните оператори, установени в Обединеното кралство, по силата на действащия в тази държава-членка закон за излъчване на медийни програми, а не по силата на спорния акт, Infront не е пряко засегнато.

24 За сметка на това единствено спорният акт, с който се констатира съвместимостта с общностното право на съобщените от Обединеното кралство мерки и с който се предвижда последващото публикуване на тези мерки в *Официален вестник*, позволява ефективно действие на системата за взаимно признаване, установена от член 3а, параграф 3 от Директива 89/552. От това следва, че в тази хипотеза посоченият акт утвърждава въпросните мерки само с оглед на тяхното признаване от другите държави-членки.

25 Освен това Първоинстанционният съд констатира, че тъй като взаимното признаване на приетите в приложение на член 3а, параграф 1 от Директива 89/552 национални мерки е подчинено на тяхното одобрение от Комисията и на последващото им публикуване в *Официален вестник*, от момента на това публикуване спорният акт не оставя никакво право на преценка на държавите-членки по отношение на изпълнението на техните задължения. Всъщност макар условията за контрол, който държавите-членки са длъжни да извършат в рамките на установената от член 3а, параграф 3 от Директива 89/552 система за взаимно признаване, да се определят от всяка държава-членка в законодателството, което транспонира тази разпоредба, органите на тази държава трябва да гарантират спазването от страна на телевизионните оператори под тяхна юрисдикция на условията за излъчване на събитията, обозначени в националните мерки, които са одобрени и публикувани от Комисията в *Официален вестник*.

26 Ето защо Първоинстанционният съд е стигнал до заключение, че Infront е пряко засегнато от спорния акт, доколкото той позволява прилагането на системата за взаимно признаване от страна на другите държави-членки на приетите от Обединеното кралство мерки в приложение на член 3а, параграф 1 от Директива 89/552.

- 27 На трето място, Първоинстанционният съд приема, че Infront е също така лично засегнато от посочения акт. Този акт го засягал поради едно негово качество, а именно това на притежател на изключителните права за телевизионно излъчване на едно от обозначените събития. Всъщност макар в качеството си на търговски посредник за въпросните права за телевизионно излъчване Infront да не е пряк адресат на националните мерки, които са одобрени и публикувани от Комисията в *Официален вестник*, последните засягат правото му на свободно упражняване на тези права, като установяват условия за тяхното прехвърляне като изключителни права на телевизионен оператор, който е установен в държава-членка, различна от Обединеното кралство и който възнамерява да разпространява това събитие в последната държава.
- 28 По-нататък, дори спорният акт да не засяга действителността на сключените договори с FIFA, от значение е обстоятелството, че Infront е придобило изключителните права за въпросното телевизионно излъчване преди влизането в сила на член 3а от Директива 89/552 и а fortiori преди приемането на спорния акт.
- 29 По същество Първоинстанционният съд отменя спорния акт, с мотив че тъй като представлява решение по смисъла на член 249 ЕО, той е опорочен от липса на компетентност. Всъщност консултация с колегията на членовете на Комисията не е имало и подписалият този акт генерален директор не е получавал никакво специално оправоощаване от страна на тази колегия.

Искания на страните

- 30 Със своята жалба Комисията иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

- да се произнесе окончателно, като установи, че подадената пред Първоинстанционния съд жалба е недопустима, и
- да осъди Infront да заплати съдебните разноски, направени от Комисията във връзка с първоинстанционното производство и във връзка с настоящото производство по обжалване.

31 Infront иска от Съда:

- да отхвърли жалбата или
- да върне делото на Първоинстанционния съд за ново разглеждане и постановяване на решение, съобразено със съдебната практика на Съда, и
- да осъди Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски, както и разноските на Infront, свързани с производствата пред Съда и пред Първоинстанционния съд.

По жалбата

32 Съгласно член 230, четвърта алинея ЕО всяко физическо или юридическо лице може да заведе иск срещу решенията, които въпреки формата си на решение, адресирано до друго лице, го засягат пряко и лично.

- 33 В подкрепа на своята жалба Комисията се позовава на две правни основания, изведени от нарушение на последните две условия.

Предварителни бележки

- 34 Преди да бъдат разгледани тези правни основания, следва да се уточнят действието и обхватът на член 3а от Директива 89/552 и на спорния акт.
- 35 Съгласно член 3а, параграф 1 от тази директива всяка държава-членка може да вземе мерки съобразно правото на Общността, за да гарантира, че телевизионните оператори, които са под нейна юрисдикция, не излъчват на изключителна основа събитията, за които се смята от държавата-членка, че са от голямо значение за обществото, по такъв начин, че да лишат значителна част от обществеността от възможността да ги проследи посредством предаване на живо или на запис по безплатна телевизия. За тази цел съответната държава-членка съставя списък от такива събития.
- 36 Член 3а, параграф 2 от посочената директива задължава Комисията да провери дали тези мерки са съвместими с общностното право и да ги публикува в *Официален вестник*. Параграф 3 от този член установява система за взаимно признаване, според която другите държави-членки трябва да гарантират, че телевизионните оператори под тяхна юрисдикция се съобразяват с приетите в приложение на параграф 1 от същия член мерки от друга държава-членка, които са одобрени от Комисията и публикувани в *Официален вестник*.
- 37 Същото гласи и съображение 19 от Директива 97/36, от чийто текст следва, че член 3а от Директива 89/552 цели да се предотврати възможността за заобикаляне на националните мерки, предназначени за защита на легитимен общ интерес.

38 В приложение на тази правна уредба Комисията съобщава на Обединеното кралство чрез спорния акт, че одобрява мерките, за които е била уведомена от тази държава-членка и за последващото публикуване на тези мерки в *Официален вестник*. Както констатира Първоинстанционният съд, по този начин със спорния акт приключва процедурата за проверка, която Комисията трябва да извърши по силата на член 3а, параграф 2 от Директива 89/552. Публикуването в *Официален вестник* на посочените мерки е дало възможност на другите държави-членки да се запознаят с тях и да изпълнят задълженията си по член 3а, параграф 3 от тази директива.

39 Следователно спорният акт привежда в действие предвидената в член 3а, параграф 3 от Директива 89/552 система за взаимно признаване и поради това поражда задължението за другите държави-членки да гарантират, че телевизионните оператори под тяхна юрисдикция се съобразяват с приетите в приложение на параграф 1 от същия член мерки от друга държава-членка.

40 В светлината на тези съображения трябва да се разгледат правните основания, на които се позовава Комисията.

По първото правно основание, изведено от нарушение на условието за пряк интерес

Доводи на страните

41 Комисията поддържа, че Първоинстанционният съд е приложил неправилно съдебната практика, посочена в точка 22 от настоящото решение, която уточнява условието за пряк интерес, посочено в член 230, четвърта алинея ЕО.

42 На първо място, спорният акт не оказвал въздействие върху правното положение на Infront. Той създавал задължение за държавите-членки, различни от Обединеното кралство, да гарантират, че телевизионните оператори, които са под тяхна юрисдикция, не лишават значителна част от обществеността в тази държава-членка от възможността да проследи определени обозначени събития по „безплатна“ телевизия. Ето защо правни задължения с оглед на постигането на тази цел са възложени само на такива телевизионни оператори.

43 Ако се допусне, че едно дружество за платена телевизия, установено в Обединеното кралство, възнамерява евентуално да направи оферта, за да придобие изключителните права за въпросното телевизионно излъчване, наложените му правни ограничения можело да го принудят да се откаже. Следователно Infront щяло да има по-малко потенциални купувачи и вероятно щяло да се окаже в по-неблагоприятно търговско положение от предвиденото, и то не поради изменение на неговото правното положение, а единствено поради обстоятелството че нямало да бъде в състояние да намери купувач, какъвто е можело да очаква. Така то щяло да понесе непреките икономически последици от спорния акт, докато правното му положение щяло да остане непроменено.

44 На следващо място, дори тези икономически последици били напълно несигурни, тъй като нямало телевизионен оператор, установен в държава-членка, различна от Обединеното Кралство, който да е склонен да заплати значителната сума, изисквана от Infront за правото да излъчва в Обединеното кралство обозначените събития, по отношение на които то притежава изключителните права за телевизионно излъчване. Първоинстанционният съд трябвало обаче да поиска от Infront да докаже правдоподобността на подобно фактическо положение и вероятността спорният акт да доведе до икономическа вреда. Като не е определил съответно тежестта на доказване, Първоинстанционният съд бил допуснал и грешка при прилагане на правото.

45 На последно място, Първоинстанционният съд неправилно бил приел, че държавите-членки не разполагат с никакво право на преценка при изпълнението на предвидените в член 3а, параграф 3 от Директива 89/552 задължения.

Несъмнено, точното определяне на събитията, за които се приема, че са от първостепенна важност за обществото, и на начина за тяхното телевизионно излъчване се извършвало от държавата-членка, извършваща уведомяването, и следователно от приетото в приложение на параграф 2 от същия член решение на Комисията. При все това обхватът на излъчване на такова събитие в практиката, в съответствие с интересите на тази държава-членка, се намирал в силна зависимост от законодателството и от механизма за приемане на решения, възприет от всяка държава-членка по силата на посочения член 3а, параграф 3. Самата разпоредба постановявала, че възложената на държавите-членки задача трябва да се осъществи чрез „подходящи средства в рамките на тяхното законодателство“. Резултатите във всяка една държава-членка обаче можело да бъдат много различни в зависимост от възприетия подход във всеки конкретен случай. При тези условия прилагането на спорния акт от държавите-членки, различни от Обединеното кралство, предполагало в значителна степен упражняване на право на преценка.

⁴⁶ Според Infront Първоинстанционният съд правилно е приел, че спорният акт го засяга пряко.

Съображения на Съда

⁴⁷ Съгласно постоянната съдебна практика условието физическо или юридическо лице да е пряко засегнато от решение, както е предвидено в член 230, четвърта алинея ЕО, изисква оспорената общностна мярка непосредствено да произвежда последици в правното положение на частноправни субекти и да не признава никакво право на преценка на адресатите ѝ, на които е възложено нейното изпълнение, което е от чисто автоматично естество и което произтича от самата общностна правна уредба, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер (вж. по-специално Решение по дело Dreyfus/Комисия, посочено по-горе, точка 43, Решение от 29 юни 2004 г. по дело Front national/Парламент, C-486/01 P, Recueil, стр. I-6289, точка 34 и Решение от 2 май 2006 г. по дело Regione Siciliana/Комисия, C-417/04 P, Recueil, стр. I-3881, точка 28).

48 На първо място, трябва да се прецени дали спорният акт има пряко действие по отношение на правното положение на Infront.

49 От членове 98 и 101 от Закона за излъчване на медийни програми е видно, че телевизионен оператор, който желае да излъчва пряко и при условията на изключително право посочено събитие, трябва да получи съгласието на НТК, ако услугата е предназначена за приемане в Обединеното кралство или в който и да е район на Обединеното кралство. Съгласно Правилника на Независимата телевизионна комисия за спортни и други вписани събития, съответно изменен, определящите за това съгласие фактори се изразяват по същество в обстоятелствата продажбата на правата за телевизионно излъчване да е била обявена публично и телевизионните оператори да са разполагали с реална възможност да придобият тези права при разумни и справедливи условия.

50 Както бе констатирано в точки 35—39 от настоящото решение, поради спорния акт държавите-членки, различни от Обединеното кралство, са длъжни да гарантират, че телевизионните оператори под тяхна юрисдикция се съобразяват с приетите в приложение на член 3а, параграф 1 от Директива 89/552 мерки от тази държава-членка и следователно че последните не разпространяват обозначените събития независимо от изискванията на тези мерки. От това следва, че тези държави-членки са длъжни да осигурят посочените телевизионни оператори да не излъчват пряко и при условията на изключително право тези събития, предназначени за обществото в Обединеното кралство, ако са придобили правата за телевизионно излъчване на обозначените събития в рамките на процедура за продажба, която не отчита посочените в предходната точка критерии.

51 Ето защо приетите от Обединеното кралство и одобрени от спорния акт мерки налагат известни ограничения за посочените телевизионни оператори, когато възнамеряват да разпространяват обозначените събития, за които Infront е придобило изключителните права.

52 Доколкото тези ограничения са свързани с условията, при които тези оператори придобиват от Infront правата за телевизионно излъчване на обозначени събития, приетите от Обединеното кралство и от спорния акт мерки водят до нови ограничения по отношение на правата на това дружество, които не са съществували към момента, в който то е придобило посочените права за телевизионно излъчване, и които правят упражняването на тези права по-трудно. Следователно спорният акт засяга пряко правното положение на Infront.

53 Въпреки това Комисията твърди, че съществуването на такова въздействие върху правното положение на Infront не е доказано, тъй като не съществуват телевизионни оператори, установени в друга държава-членка, различна от Обединеното кралство, които биха проявили интерес за закупуване на притежаваните от Infront права за телевизионно излъчване при липса на спорния акт и които биха били възпрепятствани или биха се отказали от закупуването им поради приемането на този акт. Освен това Първоинстанционният съд бил обърнал тежестта на доказване в това отношение.

54 Трябва да се констатира, че общностният законодател е включил член 3а, параграф 3 в Директива 89/552 именно защото може да съществуват ситуации, при които телевизионни оператори под юрисдикцията на определена държава-членка придобиват изключителни права за телевизионно излъчване на определено събитие, за което друга държава-членка е преценила, че е от голямо значение за обществеността, и го разпространяват за обществеността на последната държава-членка по начин, който лишава значителна част от тази общественост от възможността да го проследи.

55 Първоинстанционният съд се е произнесъл по този въпрос в точки 148 и 149 от обжалваното съдебно решение. От една страна, той посочва множество случаи на трансгранично излъчване на събития, за които се смята, че са от голямо значение за обществото, при които телевизионните оператори са действали по този начин. От друга страна, Първоинстанционният съд приема, че Комисията не е доказала своите твърдения, според които особеностите на пазара на телевизионни програми в Обединеното кралство изключвали такива ситуации в дадения случай. Предвид тези обстоятелства Първоинстанционният съд е

стигнал до заключението, че правата за телевизионно излъчване на финалите на Световното първенство на FIFA в тази държава-членка не са били придобити задължително от телевизионни оператори, установени в същата държава.

56 Като е приел това, Първоинстанционният съд не е обърнал тежестта на доказване за страните. Той е извършил самостоятелна преценка на фактите, с цел да установи съществуването на трансгранично излъчване на обозначени събития. В това отношение обаче Първоинстанционният съд може да вземе предвид това, че определена страна не представя доказателства в подкрепа на собствените си твърдения (вж. Решение от 18 юли 2006 г. по дело Rossi/CХВП, C-214/05 P, Recueil, стр. I-7057, точка 23).

57 Освен това съгласно постоянната съдебна практика обжалването се ограничава само до правни въпроси и следователно единствено Първоинстанционният съд е компетентен да установява и да преценява релевантните факти, както и да преценява доказателствата. Следователно, освен в случай на изопачаване, преценката на факти и доказателства не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда в рамките на обжалване (вж. Решение от 19 септември 2002 г. по дело DKV/CХВП, C-104/00 P, Recueil, стр. I-7561, точка 22 и цитираната съдебна практика).

58 Пред Съда не е направено позоваване на изопачаване на фактите. При тези условия той не следва да проверява дали Първоинстанционният съд правилно е приел за недоказано, че правата за съответното телевизионно излъчване задължително били придобити от телевизионни оператори, установени в Обединеното кралство.

59 На второ място, следва да се провери дали спорният акт дава право на преценка на националните органи, на които е възложено неговото изпълнение, или е от чисто автоматично естество и произтича от самата обществна правна уредба, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер.

60 Несъмнено националните органи не са лишени от всякаква възможност за действие, за да приложат член 3а, параграф 3 от Директива 89/552 и спорния акт. Те могат да предвидят подходящи механизми за контрол, за да изпълнят задълженията си по тях.

61 При все това те са длъжни да направят така, че съответните телевизионни оператори да се съобразяват с приетите в приложение на член 3а, параграф 1 от Директива 89/552 мерки от друга държава-членка и да не упражняват изключителните си права по такъв начин, че да лишат съответните потребители от възможността да проследят събития, за които се приема, че са от голямо значение за обществото.

62 Следователно, както правилно е констатирал Първоинстанционният съд в точка 146 от обжалваното съдебно решение, националните органи трябва да гарантират спазването от страна на телевизионните оператори под тяхна юрисдикция на условията за телевизионно излъчване на обозначените събитията, определени в мерките на друга държава-членка, които са одобрени и публикувани от Комисията в *Официален вестник*. Именно тези мерки, а следователно в случая спорният акт, определят резултата, който трябва да се постигне. Ето защо националните органи не разполагат с никакво право на преценка по отношение на този резултат.

63 Засягането на правното положение на телевизионните оператори и на Infront се дължи на изискването да се достигне до този резултат.

64 Предвид гореизложените съображения първото правно основание следва да се отхвърли като неоснователно.

По второто правно основание, изведено от нарушение на условието за личен интерес

Доводи на страните

- ⁶⁵ Комисията поддържа, че Първоинстанционният съд неправилно е приел, че Infront е засегнато лично от спорния акт по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО и на съдебната практика на Съда.
- ⁶⁶ Комисията изтъква, че възприетият от Първоинстанционния съд подход води до това да се приемат всички притежатели на права за телевизионно излъчване, които са засегнати от приетите от Обединеното кралство мерки в приложение на член 3а, параграф 1 от Директива 89/552, за индивидуално засегнати от тези мерки, въпреки че тези оператори са многобройни. Подобно на всички притежатели на такива права, Infront било засегнато от спорния акт само в обективното си качество на търговски посредник за права за телевизионно излъчване на спортни събития, който е придобил въпросните права за едно от обозначените събития.
- ⁶⁷ Освен това притежателите на права за телевизионно излъчване като Infront понасяли само икономическите последици от одобрените със спорния акт национални мерки. Едно предприятие обаче не можело да бъде лично засегнато от нормативна разпоредаба само поради обстоятелството че тя засяга икономическата му дейност, още повече че подобни последици са включени в нормалния търговски риск.
- ⁶⁸ Следователно спорният акт не засягал Infront поради определени специфични за него качества или поради фактическо положение, което го обособява по отношение на всички останали лица.

- 69 Infront счита, че Първоинстанционният съд правилно е отбелязал елементите, които го отличават от други лица, а именно това, че то притежава изключителни права за телевизионно излъчване на събитие, което е включено в списъка с обозначените събития, че тези права са били учредени преди съставянето на този списък и неговото одобрение от страна на Комисията и че това одобрение уврежда сериозно упражняването на тези права от Infront, тъй като то не може да ги предостави чрез изключителна лицензия.

Съображения на Съда

- 70 Съгласно постоянната съдебна практика субектите, различни от адресатите на дадено решение, могат да твърдят, че са засегнати лично само ако решението се отнася до тях поради определени специфични за тях качества или поради фактическо положение, което ги обособява по отношение на всички останали лица и поради това ги индивидуализира аналогично на адресата на решението (вж. по-специално Решение от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197 и 223 и Решение от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Recueil, стр. I-10737, точка 33).
- 71 От съдебната практика на Съда следва също, че когато решението засяга група лица, които са определени или са били определяеми към момента на приемане на този акт в зависимост от присъщи за членовете на тази група критерии, тези лица могат да бъдат лично засегнати от посочения акт в качеството си на част от ограничен кръг икономически оператори (вж. Решение от 17 януари 1985 г. по дело Piraiki-Patraiki и др./Комисия, 11/82, Recueil, стр. 207, точка 31 и Решение от по дело Белгия и Forum 187/Комисия, C-182/03 и C-217/03, Recueil, стр. I-5479, точка 60).

- 72 Както отбелязва генералният адвокат в точки 99 и 100 от своето заключение, това може да е така именно когато решението изменя правата, които частно-правен субект е придобил преди неговото приемане (вж. по-специално Решение от 1 юли 1965 г. по дело Тоерфер и Getreide-Import Gesellschaft/Комисия, 106/63 и 107/63, Recueil, стр. 525 и 533).
- 73 Infront е притежавало изключителни права за телевизионно излъчване на финалите на Световното първенство на FIFA, за 2002 г. и за 2006 г., което е едно от събитията, включени в списъка от събития, обозначени от Обединеното кралство, за който Комисията е уведомена и който е одобрен със спорния акт.
- 74 Безспорно е освен това, че Infront е придобило тези изключителни права преди приемането на спорния акт и че към този момент са съществували само шест дружества, извършили съществени инвестиции в придобиването на права за телевизионно излъчване на включените в посочения списък събития.
- 75 От това следва, че Infront е могло напълно да се идентифицира в момента на приемане на спорния акт.
- 76 На последно място, от точки 51 и 52 от настоящото решение следва, че спорният акт е засегнал членовете на групата, съставена от горепосочените шест дружества, част от която е Infront, поради присъщо за тях качество, а именно това на притежатели на изключителни права за телевизионно излъчване на обозначени събития.
- 77 При тези условия Първоинстанционният съд правилно е приел, че Infront е лично засегнато от спорния акт.

78 Следователно второто правно основание следва да се отхвърли като неоснователно, поради което жалбата трябва да се отхвърли в своята цялост.

По съдебните разноски

79 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Infront е направило искане за осъждането на Комисията и последната е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да заплати разноските.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Комисията на Европейските общности да заплати съдебните разноски.

Подписи